

Kambur Gölgeleler

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) • 06 Kasım 2015

Ömür yarıyı geçmişken,
Bir bakarsın gökten bir melek çıkagelir...
Mutluluğu yakalarsın yüreğinde.
Yüzün güler, el sallarsın mazideki karanlığa.
İster rüya olsun, ister olmasın,
Bulutlardasın.
O an ki yaşamak ne güzel.

Ardından kambur gölgeler,
Acımasızca kovalar mutluluğunu.
Her an tetiktedir hayat.
Bir şeyler olur yine,
Hep gülmek yok ya.
Hüzünde bizim için.
Hayal de.

Kona, göçe yaşarsın.
Bir hüzne,
Bir sevince.
Düşlerin özkökleri çift başlıdır sanki.
En büyük şansın,
Yanında ki melek olsa da,
Duyduğun acılara sessizce ağlarsın.

Canından, kanından birileri,
Belki halan, belki amcan,
Ya da başka birisi senden çok önce yorulmuştur.
Hasta olduklarını duyduğunda,
Kahrolursun.
Ve biri göz yaşlarına boğulsa sevdiklerinden.
Mutluluktan an içinde kopar onlar olursun.

Ey hayat!
Nasıl bir şeysin sen.
Hem güldüren

Hem ağlatan.
Alın yazısı denilen şeyle,
Kana süze yaşattığın her dakika,
Toprakla kucaklaşacağı günü bekler gibi.

Korlar üzerinde serinleyebilmek mümkün olmasa da,
Güneş ışığıyla yıkanan her sabah,
Yeni bir umut.
Anamız, babamız varken,
Ana, baba olduk.
Ve bulamayız artık arasak da anayı, babayı.
Ve bir gün bulamayacaklar bizi de.

Yataklarında uyuyanlar,
Bir gün selviler altında uyuyacaklarını biliyorlar.
Gül suyu kokuları sinecek vücutlarına.
Her seher yeli esişinde,
Yeni bir dua etmeli el açıp.
"Hayırlar olsun diye"
Yolu iki yandan saran hüznün ve mutluluk ancak böyle birleşir tek noktada.

"Bize yol gösteren Rabb'im
Yaşamaktan bezdim demek yakışmaz kullarına.
Ey sırlarına akıl ermeyen!
Umudumuz her zaman rahmetinde.
Zaman zaman günahımız büyük olsa da,
Affına mazhar olmak duamız"
Diyebiliyorsak ne mutlu.

06 Kasım 2015
Saat: 00.05
Kıyıkışlacık/Milas

Şiir ve Yorum Mehmet Fikret ÜNALAN